

## POSTANOWIENIE

20 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 października 2023 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa G. spółki akcyjnej w K.  
przeciwko P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej G. spółki akcyjnej w K.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach  
z 15 listopada 2022 r., V AGa 178/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Powód G. S.A. z siedzibą w K. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 15 listopada 2022 r., wydanego w sprawie przeciwko P. sp. z o.o. z siedzibą w K. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością wynikającą z naruszenia art. 65 k.c. poprzez przyjęcie, że na podstawie wiążącej strony umowy powód nie był uprawniony do jednostronnej zmiany ceny wody.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie

podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność nie został należycie uzasadniony. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. np. postanowienie SN z 21 października 2022 r., I CSK 1593/22). Do przepisów, których zastosowanie można kwestionować za pomocą przesłanki oczywistej zasadności nie należy zatem art. 65 k.c., zawierający warstwę interpretacyjną, ocenną. Jedynie zatem wykładnia umowy jaskrawie sprzeczna z wytycznymi wskazanymi w art. 65 k.c. może stanowić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (zob. postanowienia SN z 18 stycznia 2023 r., I CSK 5915/22 oraz z 26 września 2023 r., I CSK 1138/23). W niniejszej sprawie SN nie dopatrzył się tego rodzaju naruszeń zasad wykładni wynikających z art. 65 k.c., przeciwnie, to w argumentacji skarżącego pojawiają się dodatkowe, nieustawowe przesłanki, którym nadaje on znaczenie, np. okres obowiązywania wykładanej umowy.

Co więcej, argumentacja powoda została częściowo oparta na kwestionowaniu sposobu prowadzenia postępowania dowodowego przez sądy *meriti*. Stanowi to nie dopuszczalną na mocy art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. polemikę z oceną dowodów. Ponowne badanie ustalonych okoliczności faktycznych sprawy leży poza kognicją Sądu Najwyższego na mocy art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego nie orzekał zaś wobec bezskutecznie wniesionej odpowiedzi na skargę kasacyjną.

AD

[ał]